12de Jaargang — Curacao den 2n. Maart 1895 — N°. 583

AMIGOE DI CURAÇAO

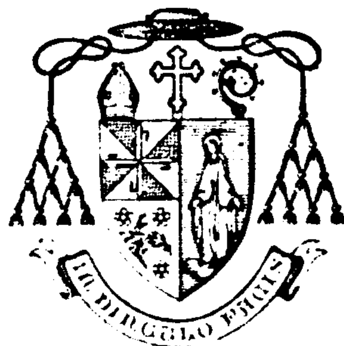
WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66. RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Fr. Henricus Alphonsus Maria Joosten

ORDINIS PRÆDICATORUM.

Door de genade Gods en de gunst van den Apostolischen Stoel

TITULAIR BISSCHOP VAN MARCIANA EN

APOSTOLISCH VICARIS VAN CURACAO

AAN DE GEESTELIJKEN EN GELOOVIGEN VAN ZIJN VICARIAAT.

ZALIGHEID IN DEN HEER

Omtrent vijf jaren geleden, B. G. heeft onze beminde Vader, Paus Leo XIII aan de geheele katholieke wereld een rondgaand schrijven gericht *over de voornaamste plichten der christelijke burgers;* en Wij hebben het zeer nuttig geoordeeld, om, nu de H. Vastentijd weder genaderd is, aan dat pauselijk schrijven twee punten te ontleenen en die voor U in onze herderlijken Vastenbrief uiteen te zetten.

Vooral wenschen Wij u dan te wijzen op twee plichten, die in deze dagen van strijd tegen de waarheid en beproeving van ons geloof met zooveel te meer ijver moeten worden nagekomen; de plichten namelijk om op de eerste plaats ons katholiek geloof met angstvallige zorgvuldigheid in onze eigene harten te bewaren; ten anderen dat geloof openlijk en vrijmoedig te belijden en waar het noodig mocht zijn, volgens de talenten, die God ons geschonken heeft, te verdedigen en te verbreiden.

Nadat de H. Vader in de reeds genoemde Encycliek den katholieken gewezen heeft op de verplichting, die op allen rust, om God en de H. Kerk met een bovennatuurlijke liefde te beminnen en tevens op het geweld, waarmede de H. Kerk bestreden wordt, geeft Hij aldus de eerste plicht aan die iedere katholiek te vervullen heeft: *alle christenen moeten voor alles er op bedacht zijn en ervoor zorgdragen, dat zij het heilig geloof met angstvallige zorgvuldigheid in hunne eigene harten bewaren.*

En vele redenen sporen ons daartoe aan B. G. Het geloof toch is een der kostbaarste gaven, die wij van God ontvangen hebben; want *het Geloof*, zegt het Concilie van Trente (Les. 6. Cap. 8) *is het begin van de zaligheid der menschen, de grondslag en de wortel van alle rechtvaardigmaking.*

Gelijk nu alle begin en iedere grondslag slechts één kan zijn, zoo ook kan dat geloof, hetwelk wij van God ontvangen hebben slechts één wezen. Dat éene geloof heeft de eenige Zoon Gods, Jezus Christus, ons geschonken in de éene Kerk, die Hij in Zijn Bloed heeft gesticht. Daarom zegt de H. Paulus, op die eenheid wijzende, terecht: *Eén God en Vader, één Heer, één Geloof.* (Eph. IV, 5, 6.) Indien dus die kostbare gave des geloofs slechts één is, hoe moeten wij dan bezorgd zijn, om daarvan ook het kleinste gedeelte niet bloot te stellen, wetende dat wij dan in gevaar zijn het geheel te verliezen.

Wanneer wij die gave des geloofs door onze eigene krachten konden verdienen; wanneer wij na schade aan ons geloof geleden te hebben door eigene arbeid dat verlies konden herstellen, voorzeker zou dan onze bezorgdheid, om het ongeschonden te bewaren, minder dringend noodzakelijk zijn. Maar B. G. wij vermogen hierin uit ons zelve niets, onze eigene krachten kunnen ons hierin niet te hulp komen, wijl het geloof niets dan een gave is, die ons alleenlijk door Gods goedheid en barmhartigheid geschonken wordt. Want, zegt de Apostel Paulus: *Gratia estis salvati per fidem et hoc non ex-vobis, Dei enim Donum est: non ex-operibus, ne quis glorietur. Uit genade zijt gij door het geloof behouden en dit is niet uit U zelven, want het is een gave Gods; niet uit ('s menschen) werken, opdat niemand er zich op zou beroemen.* (Eph. II, 8, 3.)

En evenmin als wij ons zelven dat geloof schenken kunnen, evenmin kunnen wij zonder dat in dit leven aan Gode behagelijk zijn, noch het einddoel bereiken waarvoor God ons geschapen heeft: het beërven namelijk, onzer Zaligheid. Dat leert ons de Apostel duidelijk als hij aan de Hebreën schrijft: *Sine fide impossibile est placere Deo: Zonder geloof is het onmogelijk Gode aangenaam te zijn* (Hebr. XI, 6) en onze goddelijke Zaligmaker zelf drukte zijn Apostelen, die Hij in de wereld ter prediking uitzond dit wel op het hart: *Qui non crediderit condemnabitur: Die niet geloofd zal hebben, zal veroordeeld worden.* (Marc, XVI. 10.)

Vandaar is het, B. G., dat de machten der hel, die de waarde van den schat des geloofs beter kunnen beoordeelen dan wij, alle krachten inspannen, om dat geloof uit de harten der menschen weg te rukken en van de aarde te doen verdwijnen en het is hierin, dat de H. Vader, zooals Hij in genoemde Encycliek zegt, een nieuwe reden ziet, om ons met te meer zorg op het bewaren van dien schat toe te leggen, opdat hij ons niet ontroofd worde. Letten wij hier vooral, voorgelicht door het woord des H. Vaders, op de oorzaak van dien strijd, opdat wij er ons des te beter tegen kunnen wapenen. De geest van hoogmoed en de waanwijsheid der wereld is het verstand van velen binnengedrongen. Het is waar, de wetenschap heeft in onze dagen vorderingen gemaakt: men heeft op velerlei gebied ontdekkingen en uitvindingen gedaan, doch, "nu hebben de menschen in hun waan gemeend een hoogere macht en daarmede ook de goddelijke wetten niet meer te behoeven. De heerschappij, die alleen aan God toekomt ontnemen zij Hem en brengen die over op de menschelijke natuur." Daarom verwerpen zij God en alle bovennatuurlijke openbaring en spotten met de christelijke zedewet en de Kerk van Christus. Voor alles eischen zij vrijheid, ook voor de verderfelijkste dwalingen, maar slaan de Kerk Gods en het christelijk geloof in banden en boeien.

Wel is dan de strijd, dien wij te voeren hebben, hevig en meer dan ooit is het noodzakelijk de middelen ter hand te nemen, om dien vijand te verslaan en ons heilig, ons alleen zaligmakend geloof ongeschonden te bewaren.

En welke zijn die middelen B. G.? O, voorzeker, zooals onze H. Vader de Paus zegt, op de eerste plaats het *gebed: Niets is meer geschikt, om het geloof in ons te bevestigen en te vermeerderen dan de vrome gewoonte van het gebed.*" (Enc. 25 Dec. 1888.) En hier deed hij niet anders dan de les herhalen, die de Apostel ons gaf: zonder ophouden namelijk deemoedig en met aandrang tot den Heer te smeeken: *Vermeerder in ons het geloof* (Luc. XVIII, 5,) Maar dit gebed moet gesteund en verhoogd worden door het meermalen waardig ontvangen der heilige Sacramenten, en door de beoefening der christelijke deugden, die het leven zijn van het geloof. Waar echter dit gebed ontbreekt, waar de werken des geloofs niet beoefend worden; daar kwijnt het geloof en loopen wij gevaar het te verliezen. Dat is de treffende gedachte van den grooten Kerkleeraar Ambrosius, als hij zegt: *Een geloof dat niet werkt, teert weg;* als wilde hij te kennen geven, dat een ongeregeld leven moeilijk samengaat met een zuiver en ongeveinsd geloof, steunende op het woord van den Apostel: „*Zij hebben het goed geweten weggeworpen en daarom schipbreuk geleden in het geloof.*

Bij het gebed echter, B. G. voege men een groote voorzichtigheid en volge men de raadgeving van den H. Vader op, die hij ons in dezelfde Encycliek geeft, nl. *op zijn hoede te zijn tegen de drogredenen der valsche wetenschap.*

Laat n niet misleiden, katholieken, geloof en ware wetenschap zijn niet met elkander in strijd en kunnen dat ook niet zijn, wijl beide hun bron vinden in God, den Schenker van het geloof, en de Schepper der natuur.

De wetenschap der wereld moet nog immer het bewijs leveren van éene waarheid, vrucht der *ware* wetenschap, die in strijd is met het katholiek geloof. Wat de wereld wetenschap noemt is aan vele veranderingen onderhevig en veel van wat heden als dusdanig wordt verheven, wordt morgen weder als onhoudbaar verworpen. De waarheid der Kerk echter en van het katholiek geloof alleen blijft. De Kerk van Christus heeft het bewustzijn de goddelijke waarheid te bezitten en is tevens overtuigd, dat die waarheid van de ware verlichting niets te vreezen heeft; ja, wat meer zegt, dat alle waarheid, alle wetenschap en derhalve ook alle natuurlijke kennis, zoo zij slechts wèl beoefend wordt, alleen dienen kan, om hulde te brengen aan de waarheid van ons geloof en ter zijner bevestiging. Wat de Kerk vreest is die schijn van wetenschap, waarmede velen zich verblijden: die halve geleerdheid, die niets anders is dan een zoogenaamde veelweterij. Volgens een groot Bisschop van onzen tijd, geldt nog immer het woord van den grondlegger der nieuwe natuurwetenschappelijke methode: „De wetenschap, oppervlakkig beoefend leidt van God af; grondig beoefend echter, leidt zij tot God." Daarom waarschuwt Leo XIII dan ook de katholieken niet, om bevreesd te zijn voor de wetenschap, maar om zich te wachten voor *de drogreden der valsche wetenschap.* En hier doelt Z. H. op alle leerstellingen van het ongeloof, onder alle vormen door woord en schrift en in een gewetenlooze pers verkondigd en verbreid, waarin onkunde, vooroordeel, afkeer, ja niet zelden boos opzet, kwade trouw en onverzoenbare haat om den voorrang dingen, met geen ander oogmerk dan om alle geloof aan God en aan Zijne Openbaring voor goed in de harten te verwoesten.

Die stellingen worden voor velen, des te gevaarlijker, omdat ze niet zelden verborgen worden onder schitterende machtspreuken, die aan de dwaling een schijn van waarheid geven. *Vrijheid, vooruitgang, verlichting, beschaving, humaniteit*, dat zijn de klinkende woorden, waardoor zoovelen bedrogen worden. Maar geloof aan God en Openbaring, het onderhouden der zedenwet en der geboden van Zijn heilige Kerk, dát heet onzin en bekrompenheid van geest, hoe ervaren en bekwaam men ook in alles wezen moge. Spot men met God en Zijn Kerk en treedt men de zedewet met voeten, dan heet men verlicht en beschaafd, zoo men slechts een zekeren uiterlijken vorm weet te bewaren.

Niemand kan het derhalve verwonderen, dat de Paus ons aanmaant op onze hoede te zijn. Al die dwalingen en drogredenen, in zoovele geschriften verspreid, te willen lezen of in den huiselijken kring brengen is gevaarlijk vooral als men niet zeer ontwikkeld en in zijn godsdienst niet goed onderwezen is. En daarenboven, wat blijft er over van de kinderlijke liefde, die wij onze Moeder de H. Kerk moeten toedragen, als wij onzen steun schenken aan zulke geschriften, waarin Zij zonder ophouden wordt verguisd en gesmaad?

Liefde dan voor onze Moeder de H. Kerk en kennis van hare verheven waarheden, dat vooral moet al onze werken des geloofs besturen. En op dit laatste B. G. meenen Wij met nadruk te moeten wijzen. De H. Vader

beschouwt dit grondig bestudeeren of leeren kennen van den godsdienst als hoogst noodzakelijk en nuttig. Degelijke kennis van den godsdienst geeft inwendige kracht aan het geloofsleven en dekt den Christen tegen de uitwendige gevaren met een machtig schild. Daarentegen doet weinige ontwikkeling en onwetenheid daarin het godsdienstig leven kwijnen en is niet zelden oorzaak van het verlies van het geloof. De H. Petrus eischte reeds van de Christenen een kennis van geloofszaken, groot genoeg *„om bereid te zijn, ter verantwoording aan een iegelijk, die rekenschap vraagt van de hoop, die in ons is."* (Petr. I, 3, 15). Helaas! hoe treurig is het met vele katholieken op dit punt gesteld! Hoevelen onder ons, die in sommige zaken zeer ervaren, doch op het stuk van godsdienst geheel onwetend zijn! Katholieken! begrijpt dit wèl en tracht U daardiep van te doordringen. Zwaar is de plicht die op U rust, om U de noodige kennis van Uwen godsdienst eigen te maken en des te zwaarder, naarmate gij hooger staat. Zoo Gij ouders of overheden zijt, draagt dan ernstig zorg voor de godsdienstige opvoeding van hen, die aan uw zorgen zijn toevertrouwd, want zegt de Apostel: Indien iemand voor de zijnen en vooral voor zijn huisgenooten geen zorg draagt, heeft hij het geloof verloochend en is erger dan een heiden. [I Tim. V, 8.]. Daarom herinneren wij U nogmaals, er met allen ijver voor te waken, dat uw kinderen het onderwijs genieten in den godsdienst, in den catechismus en dat zij hun wetenschappelijke opleiding ontvangen op de katholieke scholen, gedachtig aan het woord van den H. Vader, dat „waar het de opvoeding en het onderwijs der jeugd betreft geen arbeid te zwaar geacht, geen moeite ontzien mag worden."

Met dit zorgvuldig bewaren van den schat des geloofs hebben wij B. G. aan onzen eersten plicht voldaan: echter mogen wij ons hierbij niet bepalen. Wij moeten dien ons toevertrouwden schat niet als de dienaar van het Evangelie in de aarde begraven, maar er mée arbeiden, er mede woekeren, om er te grooter verdiensten uit te trekken. Met andere woorden: Wij zijn verplicht ons geloof openlijk en vrijmoedig te belijden en waar het noodig mocht zijn, volgens talenten, die God ons geschonken heeft, het te verdedigen en te verbreiden.

Voorzeker wordt deze openlijke en vrijmoedige belijdenis in de eerste plaats gevorderd door de plichten, die wij te vervullen hebben jegens God en onze Moeder de H. Kerk.

De Christen toch, zegt de H. Vader, is als tot den strijd geboren. Niet de palmtak des vredes, maar het zwaard heeft Christus, zijn meester, hem in de hand gegeven. En waartoe zou dit hem nu dienen, indien hij het werkeloos in de scheede stak en er zich niet van bediende ter verdediging zijner hoogste belangen. Daarbij moedigt het voorbeeld van zijn Meester hem aan en hoort hij deze hem in de hitte van den strijd toespreken: *Vertrouwt, Ik heb de wereld overwonnen.* Het vooruitzicht op het loon, dat hem wacht geeft hem steeds nieuwe krachten, en vol ijver strijdt hij den goeden strijd des geloofs, de belofte van Christus in zich omdragende: *Hij, die wettig zal gestreden hebben, zal beloond worden.*

Daarenboven is het U bekend, B. G., hoeveel gevaar er verbonden is aan de vrees, om ons geloof openlijk te belijden. Wee hem, die zich schaamt over Christus en Zijn heilig Evangelie; een gelijk lot staat hem eenmaal te wachten: *Nam qui me erubuerit et meos sermones, hunc Filius hominis erubescet cum vènerit in majestate sua. Want die zich over mijen mijn woord zal geschaamd hebben, over hem zal de Zoon des menschen zich schamen, als Hij komen zal in Zijn heerlijkheid* (Luc. IX 26).

En om welke reden ook zouden wij ons voor Christus en zijn heilig Evangelie te schamen hebben? Is Hij zelf niet de Koning der Heerlijkheid en Zijn Evangelie niet de hoogste Wijsheid? Kunnen wij een hoogeren Meester dienen dan Jezus Christus, wien te dienen, heerschen is? En kunnen wij een reiner, een volmaakter wet beleven, dan vervat is in het heilig Evangelie, dat wij belijden? Aan dat heilig Evangelie hebben wij trouw beloofd en toen wij het H. Sacrament des Vormsels ontvingen, werden wij met het teeken des kruises gemerkt, om alle valsche schaamte af te leggen en openlijk en vrijmoedig het geloof te belijden in dat Evangelie vervat. De kracht, dien wij op dien dag ontvangen hebben, moeten wij in ons levendig houden en het woord van den apostel moet immer het onze blijven: *Non erubesco Evangelium. Ik schaam mij niet voor het Evangelie.* Geen menschelijk opzicht, maar alleen onze plicht als christen moet ons hierin geleiden, gedachtig aan dat andere woord van H. Paulus: *Si hominibus placerem, Christi servus non essem: Indien ik den menschen zocht te behagen zou ik de dienaar van Christus niet zijn* [ad Gal. I. 10].

Die vrijmoedige belijdenis nu van ons geloof, eischt voorzeker in de eerste plaats van ons, dat wij waar de omstandigheden het eischen, niet in gebreke blijven de waarheden van ons geloof te verdedigen door het woord. „Zwijgen, zegtde Paus, terwijl de waarheid bestreden wordt van alle kanten, is laf en laakbaar en daarenboven beleedigend jegens God." En dit te meer wijl vrijmoedig spreken dikwerf reeds voldoende is om den overmoed der vijanden te breken. Het is inderdaad zeer te betreuren B. G., dat zoovelen onder ons, uit menschelijk opzicht of door valsche schaamte gedreven, vreesachtig zwijgen, wanneer in hun tegenwoordigheid ons heilig geloof wordt aangevallen of zijn waarheden gekozen worden tot voorwerp eener laffe spotternij. Hoe dikwijls bevinden onze katholien zich in kringen of gezelschappen, waar de katholieke godsdienst en zijne bedienaren met minachtiug worden beoordeeld: waar datgene, wat ons heilig is, prijs wordt gegeven aan de bespotting van hen, die lasteren, wat zij niet kennen. Daar te zijgen, B G, dáár niet openlijk en vrijmoedig zijn geloof belijden, dat is eene lafheid, die den christen onwaardig is.

Nochtans, B. G., al heeft God ons verstand en talent geschonken, om de waarheden van ons heilig geloof beter te begrijpen en waar het pas geeft verdedigen, — toch zal ons woord van weinig invloed zijn, indien daaraan niet krachtige steun wordt gegeven door het goede voorbeeld van ons christelijk leven, overeenkomstig het geloof, dat wij belijden. En hierin ligt voorzeker de krachtigste verdediging van ons geloof: *Ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum, qui in cœlis est: dat (de menschen) uw goede werken zien en uw Vader verheerlijken, die in de hemelen is.* Mochten er ook al onder ons gevonden worden, die niet altijd bij machte zijn door het woord de geloofswaarheden openlijk te verdedigen, hierin evenwel mag niemand onzer te kort schieten: het goede voorbeeld kunnen en moeten allen geven. En is het nu niet betreurenswaardig, B. G., te moeten zien, hoe zoovelen onzer katholieken hun geloof tot schande strekken door hun ongeregeld leven, door het slechte voorbeeld, dat anderen tot ergenis is? De reine leer van het heilig Evangelie, dat zuiverheid predikt, verachten zij in hunne handelingen, in hun ongebondenheid. Hoevelen hunner wier leven niet minder zinnelijk, ja zelfs schandelijker is dan dat der heidenen! Hoevelen, op wie het woord van den Apostel van toepassing is: *Met den mond belijden zij God en met de daad ontkennen zij Hem.* Maar vreeselijk zal hun verantwoording zijn! Niet alleen [illegible] len zij de straf dragen voor h[illegible] zulgen zonden, maar ook de[illegible] un eidat ons heilig geloof door d[illegible] schuld, bespot, door andersdenken[illegible] e wereld acht wordt. [illegible] den vervuld.

Eindelijk B. G. dat bij d[illegible] belijdenis en verdediging [illegible] e openlijke loof door woord en voorb[illegible] van het geder naar zijn vermog[illegible] eeld een ie- [illegible] en ook nog trachte ons heilig geloof meer en meer te doen kennen en te verbreiden. Geen grooter vijand bestaat er voor de waarheid van het christelijk geloof, zegt Paus Leo XIII, dan de onbekendheid er mede. Meestal is het voldoende, dat het verkondigd en goed begrepen wordt, om te zegevieren. Een meenen wij niet dat die verbreiding van het geloof niet tot onze verplichting behoort. Een ieder achte zich gehouden naar de talenten door God hen geschonken „die weerklank te worden van hetgeen zij zelve hebben gehoord, en het aan anderen mede te deelen." (Encycl.

Waken wij dan B. G. op ons zelve. In de innige overtuiging, welk een kostbaren schat God ons in het heilig geloof heeft toevertrouwd, trachten wij dien zorgvuldig te bewaren, opdat hij niet verloren ga, waar zoovele afgunstige vijanden, ons dien zoeken te ontrooven; maar trachten wij dat geloof meer en meer in ons te vermeerderen; zijn weldadig licht helderder voor het oog van anderen door ons woord en voorbeeld te doen schitteren en ons leven in te richten naar de wetten van dat geloof, dat ons geschonken is door God, die Zich niet laat bespotten, maar die tevens onze getrouwheid rijkelijk zal weten te beloonen.

Ten slotte sporen Wij u in dezen ernstigen Vastentijd aan tot een godvruchtig en aanhoudend gebed tot Hem, die alleen ons geloof vermeerderen kan.

Bidden wij daarbij ook B. G. voor onzen H. Vader den Paus, den Vader aller geloovigen: voor onze jeugdige en geëerbiedigde Koningin en de Koningin-Weduwe Regentes, en voor alle geestelijke en burgerlijke Overheden, opdat ook zij allen in den geest van geloof arbeiden aan het eeuwig en tijdelijk welzijn der maatschappij.

Wat de Vastendispensatie betreft, verleenen wij krachtens machtiging van den Apostolischen stoel, ons gegeven den 20 Februari 1889 dezelfde dispensatie, welke in vorige jaren U is verleend, onder aanmaning voor degenen, die daarvan gebruik maken, door goede werken en aalmoezen aan de armen, overeenkomstig ieders vermogen, die Apostolische gunst te vergoeden.

En zal dit Ons Herderlijk schrijven op den Zondag Quinquagesima op de gebruikelijk wijze van den predikstoel worden afgekondigd.

Gegeven te Curaçao, op den feestdag van O. L. Vrouw Lichtmis den 2 Februari 1895.

✝ fr. H. A. M. JOOSTEN.
tt. Bisschop voornoemd.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag, 3 Maart a. s. bezoeken af te wachten.

De Adjudant v/d Gouverneur,
A. STATIUS MULLER.

Bij Koninklijk besluit dd. 17 Januari ll. N°. 24 is de Heer J. A. de Veer, ambtenaar op wachtgeld, waarnemend Gezaghebber van Saba [illegible] benoemd tot Gezaghebber van [illegible] Saba.

Bij Koninklijk besl[illegible] [illegible] dd. 5 Februari ll. N°. 17 zijn [illegible] de Heeren P. C. Gorsira en L. V. [illegible] van den tweede[illegible] eyba, met ingang Mei 1895, be[illegible] Dinsdag der maand Kolonialen [illegible] noemd tot lid van den [illegible] Raad in de kolonie Curaçao.

Bij [illegible] 27 F[illegible] Gouvernements-beschikking dd. [illegible] ebruari ll. N°. 113 is aan de Hee[illegible] H. Joosten, Bisschop van Mar[illegible] ana en Apostolisch Vicaris van Curaçao, en E. Bebelmans, R. K. Geestelijke van den 2n. rang, tot herstel van gezondheid, een jaar verlof naar Nederland verleend.

Dezer dagen verscheen de aangekondigde brochure: „Zal het kiesrecht Curaçao tot het Kannibalisme voeren?" waarvan ons vriendelijk een exemplaar toegezonden en in dank door ons ontvangen werd.

In deze brochure wordt op verknuftige, niet zelden geestige, maar wellicht op een enkele uitzondering na — altijd op bezadigde wijze door den Heer A. Chumaceiro Az. de meening bestreden van den Heer J. H. J. Hamelberg, die in het tijdschrift: *De vragen van den dag* zijn gevoelen uit een zette, dat vooralsnog het verleenen van kiesrecht aan de kolonie Curaçao, ter afvaardiging van leden naar den Kolonialen Raad, niet aan te raden was.

Het laatste woord zal in deze nog wel niet gesproken zijn, ofschoon wij mogen zeggen, dat de kansen tot het verkrijgen van dat recht voor Curaçao voor het oogenblik niet ongunstig staan.

De tijd echter die als een breede vloed gestadig voortstroomt en waartegen niet lang valt op te roeien, zal ook hier den weg wel aanwijzen.

Voor de ontvangst van *„Apuntes para la Historia Contemporanea de Venezuela por* Eduardo Pepper, waarin de gebeurtenissen op politiek gebied van de jaren 1892 tot 1894 licht geschetst worden, betuigen wij mede onzen hartelijken dank.

In de aanstaande week hoopt Z. D. Hoogw. Mgr. H. A. M. Joosten, in gezelschap van den Z.E.W. Heer E. Bebelmans, tot herstel zijner geknakte gezondheid per stoomschip van den K. W. I. Maildienst *Willem II* naar Nederland te vertrekken.

Onze beste wenschen en gebeden voor Z. D. Hoogw. volgen Hem op zijn reis naar en zijn verblijf in Europa en vinden bij God verhooring voor een volkomen herstel van Zijn dierbare gezondheid, waaraan, zooveel voor de katholieken van Curaçao verbonden is!

Donderdag morgen ll. liep Hr. Ms. Stoomoorlogschip Sommelsdijk, die de Alkmaar komt vervangen, onze haven binnen. Laatstgenoemd schip, dat in de Caracasbaai lag, voegde zich weldra bij haar.

Daar er echter spraak was van een geval van gele koorts, — dat, naar men bericht, een gelukkige wending heeft genomen—verlieten beide schepen weldra onze haven om naar Bonaire te stevenen.

Evenzeer het Engelsch oorlogschip *Tartar*, dat Donderdag hier binnenliep en denzefsden dag 's namiddags naar *La Guayra* vertrok.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Alturo Jesurun, F. Agterberg, Colegio la Encarnación Sra. D. Mercedes Fernández de Callejas, William B. Penn.

BUITENLAND.

Rome.—Op voorstel van de commissie van kardinalen voor de Oostersche kerken, heeft Z. H. besloten tot het stichten te Constantinopel van eene inrichting van hooger onderwijs voor de Grieksch-Katholieke geestelijkheid. Bovendien zal bij deze inrichting eene kerk worden gebouwd, waarin de H. Diensten volgens den Grieksche[illegible] ritus zullen geschieden.

De laatste weken zijn ter gelegenheid der crisis in Italië de zonderlingste geruchten rondgestrooid omtrent het al of niet verlof geven door Z. H. aan de katholieke Italianen, om deel te nemen aan de aanstaande verkiezingen. In de hooge kerkelijke kringen verklaart men dat het geheel valsch is, als zou het Vaticaan van plan zijn den katholieken verlof te geven tot het deelnemen aan de verkiezingen.

Italie.— De *Mémorial diplomatique* meldt het gerucht, dat spoedig weer een bijeenkomst tusschen keizer Wilhelm en koning Humbert zal plaats hebben. Naar het heet, zullen prins Hohenlohe, de Duitsche rijkskanselier en Crispi deze bijeenkomst bijwonen. Voorts wordt er nog bijgezegd, dat het doel dezer conferentie zal wezen de bevestiging van het Drievoudig Verbond, terwijl het belangrijke wijzigingen zou ondergaan. Er zou eene overeenkomst worden bijgevoegd, waarin het minimum wordt bepaald der door iederen verbondene te leveren krachten.

Groot - Brittannie. — Het Britsch Parlement werd Dinsdag geopend met de volgende troonrede der

Koningin: „De betrekkingen tot de buitenlandsche Mogendheden blijven steeds vriendschappelijk en tevredenstellend. Met Frankrijk is een grensregeling getroffen betreffende Sierra Leone. De oorlog tusschen China en Japan duurt, tot H. M.'s leedwezen, nog steeds voort. Tusschen de Mogendheden, die bij deze landen belang hebben, is door de Koningin een innige en hartelijke overeenstemming gehandhaafd. Geen gunstige gelegenheid zal worden verzuimd om een vreedzaam einde aan den strijd te maken. Op mededeeling van buitensporigheden, door Turksche soldaten in zekere deelen van Klein-Azië gepleegd, heeft H. M., in overleg met andere Mogendheden, het haar plicht geacht vertoogen te richten tot de Verhevene Porte. De Sultan heeft zijn voornemen te kennen gegeven de soldaten en officieren, die schuldig mochten blijken, gestrengelijk te doen straffen, en zond eene commissie van onderzoek naar de plaats, welke door gedelegeerden der Mogendheden, die consuls te Erzerum hebben, vergezeld wordt. Wetsontwerpen zullen worden ingediend tot verbetering der Iersche landwet en van den toestand der uitgezette pachters, benevens tot scheiding van Kerk en Staat in Wales. Voorts ontwerpen, waarbij der bevolking het recht wordt gegeven den drankverkoop te beperken; tot verbetering der kieswet volgens het beginsel van „één man ééne stem," en tot het instellen van Raden van Scheidslieden ter beslechting van geschillen tusschen arbeiders en patroons."

Frankrijk. — Henri Rochefort keerde, krachtens de nieuwe amnestie-wet, Zaterdag-middag om 3 uur uit zijn Engelsche verbanning weer naar Frankrijk terug. Te Calais reeds stond een uit verscheidene duizenden bestaande volksmenigte hem op te wachten en toe te juichen, en al aanstonds hield hij daar een speech, waarin hij zich, nota bene, vergeleek bij den uit het graf verrezen Lazarus en vinnig uitvoer tegen de Regeering, die hem heeft begenadigd. — Te Parijs waar Rochefort Zondag-middag om half-vijf aan het Noorderstation aankwam, stonden wel 100,000 personen hem op te wachten en toe te juichen toen een rijtuig hem met groote moeite door de dichte menigte naar het bureau van zijn dagblad de *Intransigeant* bracht.

Duitschland.— Aan den woordelijken tekst der redevoering van den minister van Oorlog is 't volgende ontleend:

„Hoe komt het dat veel vaker dan vroeger schildwachten worden aangegrepen ?) (Geroep: Waar?) Op afgelegen plaatsen, kruitmagazijnen, wapenmagazijnen, munitiekamers. Dat gij (tot de sociaal-democraten) dat niet zult doen, daarvan ben ik overtuigd. Niemand uwer ziet er naar uit, alsof hij lust had een kruitmagazijn binnen te dringen en in de lucht te doen vliegen. (Gelach.)

Maar wie weet, of gij niet geroepen zijt, eenmaal de helden tegen wil en dank te spelen, wanneer de dag van den grooten Krach komt (Singer: laat dat toch aan ons over !) Wanneer de groote Kladderadatsch komt, wanneer uit uwe onafhankelijke rijen de roep weerklinkt: De heeren Rijksdagafgevaardigden voor't front, officieren, en avant, dan helpt alles u niets meer, dan moet gij, of gij wilt of niet; gij kunt niet naar links of naar rechts.

En nu vraag ik: wat is het lot van een misleid soldaat die zijn eed breekt? In tijd van vrede krijgt hij zware straffen en zij, die de schuld er van zijn, gaan in den regel ongedeerd heen; hun wordt geen haar gekrenkt. In oorlogstoestand, en die kan om verschillende redenen in werking treden, plaatsen wij hem op een zandhoop en laten den man smadelijk door het lood zijner kameraden eindigen. Dit eischt recht en wet. Met de aanstokers maken wij dan ook weinig complimenten. Daarom vragen wij van u de middelen, opdat wij dergelijke voorbeelden niet behoeven."

Generaal Bronsart heeft een innige verachting voor de sociaal-democratie en hij toont dat. Persoonlijk kunnen zij hem niet beleedigen; dat zeggen zijn gebaren en dat vertelt ook de toon zijner stem. Maar toch achtte hij het dienstig nog eenmaal tegen de socialisten op te treden, nu een dreigenden toon aanslaande, die groote onrust en opzien wekte in den Rijksdag.

„Uw aanvallen raken mij niet, vallen ver van mij neer, raken niet eens de punten mijner laarzen. Ik behoef niet eens een symbolische beweging van afkeer te maken die misschien nog verkeerd kon worden verstaan. (Bij de sociaal-democraten: dat is onbeschaamd!) Ja, ik ga nog een stap verder. Ik neem die aanvallen tegen mijn persoon gewillig aan, wanneer ik daarvoor gedaan kan krijgen, dat gij uw onrechtvaardige aanvallen op het leger, eens en vooral nalaat en dat gij het leger niet aangrijpt op de plaats waar 't het gevoeligste is. Ik geloof, dat gij mij begrepen hebt, ik behoef mij niet duidelijker uit te drukken om u te kennen te geven wat ik daarmede meen.

Ik ben niet van plan een beleediging tegen iemand uit te spreken, doch dezen raad geef ik u: matigt uwe aanvallen tegen het leger en wanneer gij nog eenmaal zulke aanvallen uitspreekt, dan moet gij van mij niet verlangen, dat ik als een ceremoniemeester met u handel."

— In den Rijksdag deed zich Dinsdag weer een geval voor, dat noch aan de waardigheid van het Huis, noch aan het gezag van den President ten bate zal komen. 't Betrof een voorstel der liberalen en sociaal-democraten tot wijziging van het kiesrecht, 'twelk de Conservatieven in de doos wilden doen door, met betrekking daartoe, over te gaan tot de orde van den dag. Toen de sociaal democraten hierover nu hoofdelijke stemming verlangden bleek waarlijk weêr, dat het Huis niet „beschlussfähig, was, m. a. w. geen voldoend aantal leden aanwezig om een wettig besluit te kunnen nemen. Men ziet van hier het gelaat van President Von Levetzow. In drift riep hij uit, dat zeker een voldoend aantal leden aanwezig zou zijn, ware het niet dat vele leden, tijdens de stemming, zich opzettelijk hadden verwijderd. Deze uitval werd den Voorzitter nog al kwalijk genomen, en in de volgende zitting verwacht men eene vraag om opheldering.

— In den Rijksdag is door den nieuwen Rijkskanselier Von Hohenlohe en Minister Von Berlepsch verklaard, dat het voorloopig niet het voornemen is voort te gaan met de vroeger, bij den aanvang der Regeering des tegenwoordigen Keizers begonnen sociale-hervormingswetgeving. In de Rijksdags-commissie voor de „Umsturz-Vorlage" heeft het Centrum, met hulp der Vrijzinnigen en Sociaal-Democraten, onderscheidene scherpe bepalingen tegen het tweegevecht weten door te drijven, die de wet voor de nationaal-liberaal-conservatieve Regeering, welke meer de militaire begrippen omtrent het duel is toegedaan, nu weêr onaannemelijk zullen maken. Men acht het niet onmogelijk, dat het Centrum zulks met opzet doet, ten einde de Regeering tot ontbinding te dwingen.

Zweden-Noorwegen. — In zake het bekende conflict tusschen Noorwegen en Zweden heeft de populaire schrijver Björnstjerne Björnson nu in het Deensche blad *Politiken* een merkwaardig artikel geschreven. Hij doet daarin uitkomen, hoe in Noorwegen zoowel als in Zweden de gemoederen meer en meer verhit raken, ja hoe de gedachte aan oorlog reeds aan vele Noren en Zweden niet meer vreemd is. Onder deze omstandigheden wacht hij veel van een kalm onderzoek door een derde macht, die buiten den strijd staat. Zoodra kalm onderzocht wordt en beide partijen hun recht trachten te bewijzen, zal aan den dag komen wat recht is. Björnson voor zich meent, dat de Noren het recht aan hun kant hebben. En dan zal de strijd voorbij zijn, zegt hij. Want het volk van Zweden is te trotsch om te willen doen wat onrecht is. Maar waar, gaat hij voort, moet hier de scheidsrechter gezocht worden? Natuurlijk in Denemarken. Voor een Deensch scheidsgericht kunnen de beide partijen in hun eigen taal procedeeren en den steun der algemeene deelneming genieten. Maar de nauwe bloedverwantschap der Vorstelijke families maakt voorzichtigheid noodig. Vooraf moet worden uitgemaakt wie rechtspreken zal: het hooge Deensche gerechtshof, of de historische faculteit of beiden te zamen, of ook eene jurij, door den Rijksdag benoemd. Zoo zouden beide partijen een goede gelegenheid vinden de begane fouten goed te maken, die hun tot nu toe nog niet veel voordeel brachten. Aldus Björnson, wiens artikel ons wel toeschijnt de algemeene aandacht te verdienen.

Amerika.— Uit den Staat Zuid-Dakota is de Minister van Financiën verdwenen, een tekort van 353,000 dollars in de Staatskas latend en slechts 16,500 d. actief. Juist voor eenige dagen was deze ambtenaar door den gouverneur wegens zijn goed beheer geprezen: en thans heeft men een belooning van 2000 dollars uitgeloofd voor dengene, die zijn verblijfplaats weet aan te wijzen. De borgen van den Minister zijn voor 350,000 dollars aansprakelijk.

Rusland. — Een paar donkere wolkjes waaien weêr over uit Rusland! Niet alleen, dat de St. Petersburg een aantal studenten zijn gearresteerd, die zich aan het hoofd eener adres-beweging aan den Czaar hadden gesteld, ter weder-invoering van het vroegere reglement, maar ook het liberale dagblad *Ruskaia Zhiza* is geschorst, omdat het op hervormingen aangedrongen en het gelaakt had, dat, krachtens nadere bepalingen omtrent het dezer dagen door ons vermelde „ondersteuningsfonds voor letterkundigen en journalisten," vrijdenkers uitdrukkelijk worden uitgesloten.

VERSCHEIDENHEDEN

Verrassende uitwerking van het licht op dieren. Zes muilezels, die vier jaar lang de karren in eene kolenmijn getrokken hadden, werden onlangs in het daglicht gebracht. In al dien tijd hadden zij geen sterker licht gezien dan de veiligheidslampen van de mijnwerkers. De verbaasde muilezels knepen hunne oogen dicht, om den lichtstroom af te sluiten, en hielden ze stijf dicht, terwijl zij naar de weide op een mijl afstands gebracht waren en daar losgelaten werden. Daar stonden zij te beven, alsof zij bang waren, dat hun iets overkomen zou. Na eene poos deden zij hunne oogen half open en keken verbaasd rond. Toen zij aan het zonlicht gewend waren geworden, hieven zij den kop op.

Tegen zonsondergang begonnen zij alle vier vroolijk te balken. Nadat die muziek een kwartier geduurd had, begonnen zij achteruit te slaan, te springen, als tollen te draaien en zich in het gras heen en weer te rollen, alsof zij dol geworden waren. De zon en de zuivere lucht waren voor hen meer dan voeder, en alles, wat voor hen neergezet werd, weigerden zij te eten.

UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiría."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada día, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habían sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones ed que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿Pero, qué era aquello, en realidad?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se había visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que había sido sometida á había podido aliviar, ni mucho menos ourar. Habla el padre de ella como del una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuando la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podía desterrarse con tal canitdad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufría de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto había tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación— entía, sin embargo, ataques de diarresa. Empero, sus síntomas más alarman-

tes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo. (Firmado), Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893."

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufría de aguda y profunda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno—el ácido úrico—causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga: ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones, á no haber usado, como usó á tiempo, el Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, es un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envía por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

¡Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte le damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirige á los Señores A. White.

NADA DE BAÑOS DE MALAGA.

—o—

Tal vez tengas gusto en leer unas pocas líneas acerca de un pobre niño; especialmente si eres padre ó madre, y tienes hijos. Lo que de ese muchachito sé, lo he sabido por medio de una carta de su padre; y siento mucho que no diga mucho más de lo que realmente dice porque hay en ella mucha enseñanza. Sí, mucha enseñanza y una advertencia que todos los padres deberían tener grabada en el corazón.

Parece que dicho niño había venido sufriendo de una enfermedad durante cinco años. ¡Qué lástima! Yo diría más bien, qué verguenza. Pero esperemos, y hagámos una ó dos preguntas. Cuando las personas mayores caen enfermas parece como que sobreentendemos que tienen ellas la culpa, y que lo merecen; mientras que los dolores del niño nos parecen contrarios á la justicia de la naturaleza. Pero ¿qué es la justicia. naturaleza? ¡Ay eso no es ni la mitad tan fácil de responder como pudiera serlo: ¿No es verdad?

Su padre, el Sr. D. Antonio Rodríguez de Granada, nos dice que la enfermedad de su hijo, era del hígado. Consultóse un médico tras otro, y se recomendaron y siguieron diferentes clases de tratamientos. Desgraciadamente no resultó alivio; ¿por qué no? ¿Por qué?... Espera un poco todavío. ¿Qué es la enfermedad del hígado? Porque es lo que primero tenemos que saber.

Es el negarse el hígado á separar la bilis de la sangre; bilis que dejada, así en la sangre, obra como un veneno lento. La lengua se cubre entónces de una capa; la cabeza duele y se siente embotada y pesada: los ojos y la piel toman un color amarillento: se sienten náuseas y frecuentes vértigos: las manos y pies se ponen fríos y pegajosos; vense volar manchas ante los ojos; se presenta en la garganta un fluido picante y acre, vienen la constipación, la coloración subida de la secreción de los riñones, la postración de nervios, la irritabilidad, la depresión de espíritu, y la creciente debilidad del cuerpo. A la larga, la enfermedad del hígado, no contrarrestada, produce la acción irregular del corazón, el reumatismo, la gota, y casi todas, ó todos los demás hasta una docena de desórdenes orgánicos. Tratándose de adultos, lleva, con frecuencia, al suicidio y á otros crímines. Pero ¿por qué un niño se habia de ver afligido por esa enfermedad? pronto vamos á verlo.

Después de haber fracasado el tratamiento casero, el Sr. Rodríguez llevó á su hijo á los baños de Málaga; pero de esta tentativo no se logró resultado por la razón de que los baños únicamente eran meros estimulantes de la acción en la piel, pero no le curaban aquella indigestión profunda, que era la causa verdadera de lo que se llamaba enfermedad de hígado.

En Málaga, encontró el padre á un caballero á quien relató los detalles del caso, y el desconocido comprendió al momento lo que se debía de hacer y le recomendó con eficacia la urgencia de emplear el popular remedio conocido por 'Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

El resultado de ello está patentizado por una carta del Sr. Rodríguez de fecha 28 de Agosto de 1893, en la cual dice: "Siguiendo el consejo de V., compramos el Jarabe en la droguería del Señor Canales, Calle de la Compañía, ya mi hijo empezó á tomarlo. Ahora estamos ya en casa, de regreso de Málaga, y tengo una gran satisfacción en informarle á V. que la medicina le ha surtido un efecto maravilloso. Cuanto tenga una oportunidad, se lo mandaré á V., para que pueda V. ver por si mismo el cambio que en él ha tenido lugar. V. recordará qué pálido y delgado estaba en los baños; pues ahora tiene el aspecto sano y robusto. Si á V. le parece que es prudente, recomendaré el Jarabe á la madre del niño, que está escrofulosa (Firmado) Antonio Rodríguez.

En conclusión, dirémos que indicaríamos la probabilidad de que el niño hubiese heredado esa tendencia á la pesadez de estómago, que con el tiempo dió lugar á las complicaciones de que el ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tan merecida alabanza de los pacientes de ambos sexos y de todasedades. 2

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1895.	Caracas		Venezuela		Philadelphia		Caracas		Venezuela		Philadelphia	
Vertrekt van New York....	Febr.	2	Febr.	12	Febr.	21	Maart	5	Maart	16	Maart	26
Komt aan te Curaçao	,,	8	,,	18	,,	27	,,	11	,,	22	April	1
Vertrekt van ,, ...	,,	9	,,	19	,,	28	,,	12	,,	23	,,	2
Komt aan te Pto. Cabello	,,	10	,,	20	Maart	1	,,	13	,,	24	,,	3
Vertrekt van ,,	,,	11	,,	21	,,	2	,,	14	,,	25	,,	4
Komt aan te La Guayra..	,,	12	,,	22	,,	3	,,	15	,,	26	,,	5
Vertrekt van ,, ..	,,	15	,,	27	,,	8	,,	19	,,	29	,,	8
Komt aan te Pto. Cabello	,,	16	,,	28	,,	9	,,	20	,,	30	,,	9
Vertrekt van ,,	,,	16	,,	28	,,	9	,,	20	,,	[illegible]	,,	9
Komt aan te Curaçao	,,	17	Maart	1	,,	10	,,	21	,,	31	,,	10
Vertrekt van ,, ...	,,	18	,,	2	,,	11	,,	22	April	1	,,	10
doet La Guayra aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,,	19	,,	3	,,	12	,,	23	,,	2	,,	11
Komt aan te New-York...	,,	25	,,	9	,,	18	,,	29	,,	8	,,	17

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van Curaçao....	Febr.	9	Febr.	19	Maart	3	Maart	12	Maart	23	April	2
Komt aan te Maracaibo....	,,	10	,,	20	,,	4	,,	13	,,	24	,,	3
Vertrekt van "	,,	15	,,	28	,,	8	,,	19	,,	29	,,	7
Komt aan te Curaçao......	,,	16	Maart	1	,,	9	,,	20	,,	30	,,	8

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAZAO.